

Als keeper moet je een beetje gek zijn

woensdag 27 augustus 2008 | 12:02

Meer nog dan zijn trainerscarrière spreken de actieve voetbaljaren van Henk Schouten tot de verbeelding.

Hij maakte in de jaren zeventig deel uit van de Nederlands amateurselectie, toen nog de kraamkamer van het betaalde voetbal.

"Ik was wel een beetje een showkeeper", zegt Henk Schouten enkele decennia na dato over zichzelf. "Gelukkig pakte ik de ballen ook nog wel 's", zegt hij er met een gulle lach bij. "Eerlijk gezegd vond ik het wel mooi om een bal uit de lucht te plukken en nog even door te rollen. Het zegt misschien wel wat dat de stijl van Jan van Beveren mij het meest aansprak."

In de Henk Schouten van nu is de Henk Schouten van toen nog te herkennen. Zijn rijzige gestalte, verbale aanwezigheid en ijdele inborst (dreigend buikje deze zomer weggesonjabakkerd) zorgen voor een uitstraling van onoverwinnelijkheid. Het woord bravoure lijkt voor hem bedacht. Een aanvaller moest zijn doelpunten echt verdienen bij deze Rotterdamse rots.

Dat was vroeger op straat al zo. Als klein jochie moest Henkie op het doel - de muur van een electriciteitshuisje - en fungeerde als schietschijf. Hij oefende zijn snoekduiken op het bed van zijn ouders met een tennisballetje; in het echt kreeg hij kanonskogels van Feyenoorders als Cor Veldhoen en Wim 'Pingel' de Kreek op zich afgevuurd. "Ze schoten me bijna door die muur heen. Maar ik vond het natuurlijk prachtig met die Feyenoorders."

"Transvalia was mijn eerste club. Ik was zeven jaar. Mijn eerste wedstrijd vergeet ik nooit meer. Het was tegen CVV. 12-0 verloren. Huilend van het veld. Ik zei tegen mijn moeder: ik schei er mee uit. Dat heb ik natuurlijk niet gedaan. Het was een mooie tijd. De keepershandschoenen werden nog door mijn moeder gebreid en we speelden met ballen waar de klei aan bleef hangen."

"Transvalia voetbalde op zondag, maar ik kreeg verkering met een meisje dat vanwege het geloof liever had dat ik op zaterdag ging voetballen. Mijn liefde voor het zaterdagvoetbal is gebleven, maar voor het meisje niet. Op mijn achttiende ben ik daarom naar Zwart Wit'28 gegaan, in die tijd een grote club in het zaterdagvoetbal. Ik was net lid, toen mijn latere buurman Aad van der Laan - ook keeper - op een doordeweekse avond met het Nederlands amateurteam moest oefenen tegen Zwart Wit'28."

"Neem je tas mee, zei Aad. Je weet nooit. Nou, Aad brak om de haverklap wat. En nu dus weer. In de rust kwam ik er in en dat was mijn debuut. Aad was overigens niet de enige die wel 's wat had. Als ik mijn hoofd nu kaalscheer, zie je allemaal littekens. Joh, als keeper moet je een beetje gek zijn. Welk gezond mens duikt nu met zijn kop naar voren op de schoenen van een speler?"

"In totaal heb ik zeven jaar bij de amateurselecties gezeten. Eerst bij onder 23 jaar en later bij de echte amateurselectie. Nu stelt dat amateurelftal niks meer voor, maar toen kon je zo doorstromen naar het profvoetbal. Ik speelde bijvoorbeeld met de broertjes Willy en René van de Kerkhof. En we kregen training van Frantisek Fadrhonc en Georg Kessler. Elke week trinden we in Zeist en voor toernooien en wedstrijden waren we zo'n tien, veertien dagen van huis. Het amateurelftal had status; het werd voor vol aangezien."

"Verschillende keren heb ik de kans gekregen om het betaalde voetbal in te gaan. Met name vanuit Duitsland was er belangstelling: van 1860 München, Braunschweig en Rot Weiss Essen. Maar ook uit Nederland: van Sparta en GVAV, de voorloper van FC Groningen. Die laatste club wilde me als vervanger van Tonny van Leeuwen die op 28-jarige leeftijd was verongelukt (in 1971)."

"Maar ik heb het allemaal niet gedaan. Of ik daar spijt van heb? Het was de tijd van de ijskastamateurs en de semiprofs. En van de oud-profs die na hun carrière een sigarenzaak begonnen. Dat zag ik echt niet zitten."

"Ik had net zelf een filiaal in Ridderkerk opgezet, van een groot Duits transportbedrijf (Kube & Kubenz), en dat liep goed. Daar zag ik financieel meer brood in. Inmiddels ben ik ook verantwoordelijk voor nog enkele andere vestigingen in Europa. Dus nee, spijt heb ik nooit gehad."

"Zeker niet omdat ik met het voetbal toch zoveel moois heb meegemaakt. De reizen met het amateurteam bijvoorbeeld. We hebben een toernooi in Perzië gespeeld. Ter gelegenheid van 2500 jaar dynastie, dacht ik. We speelden bij een temperatuur van 48 graden voor 60.000 man in een stadion. Door de warmte kwam ik nog geen grasspriet van de grond."

"We werden in Teheran ontvangen op het paleis door de sjah en prinses Farah Diba. De mensen tikten je stiekem aan en waren blij als een kind dat ze je hadden aangeraakt. Mensen namen ons mee naar hun tent om thee te drinken. En om ons vol trots zo'n oude pick-up van Philips te laten zien. Je weet wel zo één met een grote toeter en die je nog moet aandraaien."

"Maar ik zag ook de keerzijde. In Teheran was het allemaal pracht en praal, maar daarbuiten stonk het. Daar was de armoe. Mensen leefden in tenten, in hutten met golfplaten daken. Die mensen konden we zielsgelukkig maken met een simpel KNVB-speldje. In Moskou was dat ook zo. Mensen huilden als je ze iets gaf. Ze keken natuurlijk wel eerst rond of niemand zag dat ze iets van een westerling aannamen."

"We zijn toen bijvoorbeeld ook naar het Lenin-mausoleum in het Kremlin geweest. Kilometerslange rijen mensen stonden daarvoor te wachten. Wij mochten zo doorlopen in ons trainingspak. Het waren waardevolle reizen. Sportief, menselijk, maar achteraf gezien ook zakelijk. Door de ontmoetingen met verschillende nationaliteiten en culturen heb ik veel over het omgaan met mensen geleerd."

Rudy Boogert